

Petak, 17.02.2012.g.

Koliko puta se svi mi nađemo u nekim dilema, nekom "duhovnom blatu", "duhovnoj tami", kada naše molitve izgube smisao, postanu mehaničko ponavljanje riječi.

TO JE ZATO JER NA NEKI TRENUTAK NAM ZLO USPIJE SAKRITI SVRHU NAŠIH MOLITVI. SAKRIJE NAM NJIHOVU SNAGU I DOBRE POSLJEDICE KOJE ONE IZAZIVAJU.

A ONO, ŠTO JE NAJBITNIJE, TE NAŠE MOLITVE POKAZUJU KAKVI SMO LJUDI, KAKVI SMO VJERNICI. DA LI SMO SPREMNI SLUŽITI DRUGIMA, DATI IM ILI POMOĆI DA DOĐU DO ONOG ŠTO IM JE NAJPOTREBNIJE. **DA, SMISAO ŽIVOTA U SLUŽENJU DRUGIMA.**

I danas na misi je bilo prekrasno čitanje iz Jakovljeve poslanice. O vjeri i djelima. **DA JE VJERA BEZ DJELA PRAZNA.**

I odmah sam se sjetio jedne lijepo i istinite priče koju je sam Gospodin dao spoznati i vidjeti Gloriji Polo, kada je bila kod Njega za vrijeme svoje kliničke smrti. O jednom seljaku i njegovoj vjeri i njegovom djelu. Evo je tu ponovno, meni je beskrajno lijepa:

"...On me je dakle podigao i odnio me na ovo udobno mjesto koje sam već ranije opisala. I s tom neizrecivom Ljubavi, koja se jednostavno ne može opisati, ON mi govori:

"Ti ćeš se vratiti na zemlju, ti ćeš dobiti drugu šansu ... " - ali pri tome kaže veoma ozbiljno: "Ali tu milost povratka ne dobivaš ti zbog mnogih molitava tvojih prijatelja i rodbine. Jer treba očekivati i posve je normalno da tvoja vlastita obitelj i osobe, koje te cijene, za tebe mole i MENI se zbog tebe utječu. Nego ti se smiješ natrag vratiti zbog molitava tolikih ljudi, koji nisu od tvojeg mesa i krvi, i koji ne pripadaju tvojoj obitelji. Tako mnogi ljudi, tebi posve strani, gorko su plakali, slomljena srca i iz dubine duše MENI su se molili i uzdizali su svoja srca s osjećajem najveće ljubavi i suosjećanja za tebe."

(Usporedi: u Svetoj misi: "Gore srca" - "Imamo kod GOSPODINA")

I tog časa ugledam kako bezbroj svjetlila, kao mali bijeli plamičci, koji su ispunjeni nesebičnom, čistom ljubavlju, počinju svijetliti. I najednom vidim sve osobe koje su za mene molile. Bilo je to očitovanje *moći prosne molitve*. Svi ti plamičci bile su tisuće ljudi, koji su u novinama, preko radio vijesti i na TV čuli o mojoj nesreći po udaru munje. Oni koji su bili dirnuti tim vijestima, koji su zbog toga plakali, za mene upravljali GOSPODINU strelovite molitve i koje su time došle do pravog suosjećanja. Mnogi od njih su tako mnogo ponudili i žrtvovali za mene i za moje spasenje. Vi morate znati, da je najveći dar koji nekome možete dati jest *prin*
os svete mise.

Jer Sveta Euharistija nije ljudsko djelo nego je izravan BOŽJI zahvat u svijet.

Ali je jedan plamen bio posebno velik, uzdižući se iznad svih ostalih i sjajeći, koji je

davao više svjetla nego svi ostali. To je bio plamen osobe, koja je unijela u molitvu najviše nesebične, prave ljubavi prema bližnjemu.

Zanimala sam se stoga da vidim, tko je ta osoba, koja je na nepoznat način tako mnogo ljubavi poklonila. I tada GOSPODIN reče meni: „Taj čovjek kojega tamo vidiš, je osoba koja je tako nježnu i duboku naklonost i nježnu ljubav imala prema tebi, makar ste vi međusobno bili posve nepoznati I strani, kako je to za čovjeka gotovo nemoguće zamisliti.”

I GOSPODIN mije pokazao kako se to sve zbilo.

Taj siromašan čovjek indijanskog podrijetla živio je na selu podno "Sierra Nevada de SantaMarta". Bio je siromašan i vrlo jednostavan seljak. Išao je na svetu misu u selo nizbrdo i na misi je prisustvovao s takvim žarom kako se posve rijetko vidi. Imao je kod sebe dvije novčanice - jednu od 10 a drugu od 5 ondašnjih novčanih jedinica. Možete li zamisliti da nije pri sakupljanju milostinje dao novčanicu od 5, nego onu od 10, usprkos svojem siromaštvu.

I nakon mise kupio si je s ono malo preostalog novca nešto kruha i sira. Te životne namirnice su mu zamotali - kako je to običajno na selu - u stari novinski papir od predašnjeg dana (to je bilo izdanje kolumbijanskog "El Espectador").

Kada je on na povratku kući htio pojesti nešto od toga i kada je odmotao taj kruh, vidio je na naslovnoj stranici tog izdanja "Espectadors" fotografiju predašnjeg dana s mojim pougljenjenim tijelom, kako leži na ulici. Kada je taj jednostavni čovjek vidio tu fotografiju, čiji potpis pod slikom i tome pripadajući novinski članak nije mogao pročitati i za to nije niti imao vremena, pao je na koljena na zemlju i počeo je tako gorko plakati da mu se srce kidalo. To je činio s tako velikom, žarkom, nesebičnom i djetinjskom ljubavlju i suosjećanjem, i pri tome je izmolio plačućim glasom slijedeću molitvu: "OČE nebeski, moj GOSPODINE i BOŽE, smiluj se mojoj sestrici. GOSPODINE, spasi je, GOSPODINE, ne daj da propadne, GOSPODINE, milostivo je pogledaj i zauzmi se za nju. Ako spasiš moju sestricu, obećavam Ti, da ću pješke hodočastiti u svetište Buga (Marijansko hodočasničko mjesto na jugozapadu Kolumbije), i ja ću to obećanje posve sigurno izvršiti, ali pomogni mojoj sestrici i spasi je!"

Zamislite samo! Posve jednostavan i siromašan seljak, koji nije vrijeđao BOGA niti psovao, jer je morao podnositi glad i žeđ. I koji je imao nezamislivu moć za istinsku, nesebičnu, pravu ljubav; nudi GOSPODINU da će proći (pješke) našu veliku zemlju da bi izvršio obećano hodočašće za nekoga, kojega on uopće ne poznaje i nikada još u životu nije sreo. I GOSPODIN mi je razjasnio: "Pogledaj sada! To ja zovem ljubav prema bližnjemu!" (..)"

Evo, ova priča me često zna ojačati u trenucima kada mislim da mi je teško, da ne znam što ću i kako, da je Gospodin daleko od mene.

Koliko ljudi samo ima potrebu da izmolim neku, pa makar kratku i strelovitu molitvu za njih. Pa kako mogu misliti da imam velike probleme kad je toliko potrebnih oko mene.

Sjećanje na ovog dragog čovjeka iz Kolumbije, nepoznatog i bezimenog, SAMO GOSPODINU ZNANOG, uvijek me ojača.

U svim svojim teškim duhovnim trenucima trebam biti kao i taj čovjek. Trebam samo da vidim što mogu učiniti za nekoga oko sebe. A SVE OSTALO ĆE RIJEŠITI GOSPODIN. I ZA MENE I ZA DRUGE.

DRAGI MOJ GOSPODINE, NEKA VJERA

II DJELA TOGA ČOVJEKA IZ KOLUMBIJE

BUDU I DIO MOJEG ŽIVOTA.

BLAGOSLOVI GOSPODINE TOGA

ČOVJEKA PO NJEGOVIM DJELIMA.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.